

MONIQUE & LUCY s.r.o. 3

NEČEKANÉ DĚDICTVÍ

Hana Militká

Hana

Militká

MONIQUE & LUCY s.r.o. 3 NEČEKANÉ DĚDICTVÍ

Tváří obálky je 1. vicemiss Karvinsko 2017
a modelka Ing. Jana Jemalová
spolu s herečkou a modelkou Nikolou Nejedlíkovou.
Jejich portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Milada Šedivá

Přečtete si rádi pěknou detektivku?

V tom případě máte v rukou tu správnou knihu. Dokonce třetí z nedávno vydaných českých detektivek pod názvem MONIQUE s.r.o. a MONIQUE & LUCY s.r.o.

Dvě sestry s různými životními osudy mají spolu pevný vztah a prožívají různé životní situace propletené napínavými

událostmi. Jejich detektivními problémy a mnohdy náročným řešením se čtenář nechá unášet, ocitá se uprostřed děje. Prožívá napětí. Zvědavost mu nedovolí odložit knihu dřív, než přečte poslední řádky. Taková má být dobrá detektivka.

Spisovatelka Hana Militká má dar napsat detektivku, která hladce plyne, dobře se čte, přitahuje čtenáře a má v sobě napětí až do konce. Přečetla jsem ji jedním dechem.

Přeji vám pěkný čtenářský zážitek. Tak už se nezdržujte a pusťte se do čtení.

Dobrovítova Lhota 6. 8. 2019

*Milada Šedivá
spisovatelka*

Lucie

Mladá krásná blondýnka byla ve svém živlu. Sklízela obrovské úspěchy na přehlídkových molech celého světa. Její portréty, reklamní fotografie i záběry z přehlídek plnily neustále módní časopisy i televizní noviny.

„Paříž miluji,“ vykřikla nadšeně při prohlížení tiskovin. Téměř ve všech se mluvilo o ní. Všude byly její portréty.

Cítila se skvěle.

„Velká sláva už probíhá, velké jmění je na dosah ruky. Zlatý Edward,“ libovala si. „Jeho dědictvím budu nezávislou ženou. No, vlastně jsem závislá na své práci, na úspěchu, dělá mi dobře obdiv odborníků i laické veřejnosti,“ přiznala si, když si rozčesávala vlasy před spaním.

Pozorovala se v zrcadle.

„Až nastane čas, zanechám své profese. Zvládnu to? Nevím,“ přiznala si. „Musím o tom přemýšlet, co mi nahradí slávu.“

Nakonec nechala složité úvahy na později.

„Proč se dopředu trápit? Teď si nechám zdát o něčem krásném.“

Bylo jí samotné v posteli smutno.

„Bez mužského snad rok vydržím. Edward mi moc pomohl, ale byl poněkud zákeřný. Zachování věrnosti jemu celý rok, i když už nežije, vymyslel krutě. Nemůžu si být jistá nikým. Sebelákavější nápadník může být poslán někým, kdo by měl

právo na dědictví, kdybych selhala. Vydržím,“ řekla si s úsměvem.

Usnula a zdálo se jí o mladých mužích, kteří po ní šíleli.

„Nesmím,“ opakovala si stále.

Přesto neodolala.

Jeden mladý, urostlý, s kouzelným úsměvem, jí učaroval.

Nebyla schopná se bránit.

Splynuli spolu v jednu bytost.

Probudila se celá zpcená.

„Doufám, že sny se do nevěry nepočítají,“ vzdychla s ulehčením.

Pak najednou vyskočila: „To je přece ten kluk, co bude zítra předvádět plavky. Včera se na přehlídce objevil, ani jsem ho moc nezaregistrovala!“ s hrůzou si uvědomila Lucie. „Musím se mít na pozoru. Podvědomí pracuje samo bez mé vůle. Takhle by to nešlo.“

Uvařila si kávu a přemýšlela nad svou strategií.

„Nikdo mě nesmí nachytat při sexu. Nebo přijdu o obrovské jmění.“

Na přehlídku šla poněkud nejistá.

Mladík se naštěstí neobjevil.

„Bude tady zítra. Měla bych se možná hodit marod,“ napadlo ji.

Pak ale hrdě zvedla hlavu: „Nebudu přece před nikým utíkat!“

Šla do maskérny.

„Když si tak věříš, vyzkoušej svou pevnou vůli!“ napadla ji provokativní myšlenka.

Mladík jí však nešel z mysli.

Nenápadně se v maskérně mrkla na zítřejší program.

„Má přijít až v druhé půlce přehlídky,“ zjistila. „To bude asi slavný. Přitom ho vůbec neznám. Ach jo, ty pudy si s námi občas nebezpečně zahrávají bez naší vůle.“

Byla rozladěná celý den.

Málem si ani nevšimla, že má větší ovace, než kdykoliv předtím.

Přece jen jí to spravilo náladu.

„Do modelingového důchodu mám ještě hodně daleko,“ uvědomila si nadšeně.

Na mladíka ten den už nemyslela.

Další den se setkali.

Nemohla z něho spustit oči.

Na molu se nesl jako páv. Přítomné dámy ani nedýchaly.

Pánové cítili soupeře a opovržlivě ohrnovali nosy.

Po přehlídce do něho Lucie nechtěně vrazila. Zachytil ji do náruče a chvíli se dívali jeden druhému do očí.

„Můžu vás pozvat na opožděnou večeři?“ zeptal se česky.

„Vy jste Čech?“

„Ano, jsem na to hrdý. Moc rád cestuju, ale nejradši mám Prahu.“

„Taky žiju v Praze. Je divné, že jsme se tam nepotkali,“ řekla žertovně.

„Je přece jen trošku velká, ne nadarmo se jí říká stověžatá...“
usmál se.

„Máte pravdu,“ kývla Lucie.

„Půjdeme spolu povečeřet?“

„Můžeme, ale nejdřív se musím převléct a odličít,“ zmizela
v maskérně.

„Hlavně nesmím mít sex,“ opakovala si Lucie stále dokola.

Konečně se objevila v civilních sexy šatech, svěží a svůdná.

„Hlavně nesmíme...“ zarazila se. Málem na něj vychrlila své
odhodlání nemít rok sex.

„Co nesmíme?“ zeptal se mile.

„Nesmíme to s jídlem přehnat, vlastně nevím, jak vy, ale já
hned přiberu, když se víc najím,“ koktala rozpačitě.

„Přece musíte něco jíst, naše práce je vysilující.“

„Ano, trošku.“

Ve vinárně si připili na tykání.

„Jsem Petr, Petr Presl.“

„Lucie Pásková,“ usmála se.

Pochutnali si na různých dobrotách, popíjeli francouzské víno.

Oba si připadali, jako kdyby se znali už dávno.

Lucie koukla na hodinky: „Je čas jít spát. Zítra nás čeká docela
důležitá přehlídka.“

„Ještě chvíli, nemůžeme přece odejít bez zákusku. Na závěr
si připijeme výborným francouzským koňakem.“

Zavolal vrchního: „Jaký prvotřídní francouzský koňak nám
můžete doporučit?“

„Nejlepší je Reviseur XO. Zaslouží si titul XO, je víc než deset let starý.“

„Výborně, k tomu nám ještě doneste nejlepší zákusek.“

Připili si, snědli sladkosti.

„Nesmíme se opít, zítra bychom mohli pokazit přehlídku. Moc mi na ní záleží,“ rozhodla Lucie po přípitku. Je skutečně výborný, popíjelo by se...“ usmála se neodolatelně.

„Můžu tě ještě pozvat k sobě na kávu?“ zeptal se nadšeně Petr.

„Víš, kolik je hodin? Půl druhé v noci. Musím se vyspat, pokud chci být zítra ve formě.“

Před jejím pokojem ji lehce políbil na rty.

„Snad se polibek nepočítá jako nevěra,“ usmívala se před usnutím.

Zvědavost

Starší žena se dívá oknem a sleduje ulici.

Je pražačka, narodila se v tomto domě a ráda pozoruje okolí.

Už odbyla půlnoc.

Nikde ani noha.

Krásně svítí úplněk měsíce.

Něco ji zaujalo.

Po protějším chodníku jde pajdavý stařec a táhne za sebou tašku na kolečkách.

Žena otevřela okno a vyklonila se: „Snad někde nekradl? Nejspíš vybral popelnice,“ uklidnila se. Už chtěla zavřít, ale všimla si rychle jdoucího mladíka. Došel ke starci a začal mu tahat tašku z ruky. Ten se nechtěl dát. Dokonce se rozpráhl holí, že mladíka uhodí.

Náhle se v ruce mladíka zaleskl nůž.

Než se sledující žena stihla probrat, překvapením jí unikl výkřik hrůzy, jakmile se nůž zabořil do starcova hrudníku.

Výkřikem se celá scéna na pár vteřin zastavila.

Nejdřív se stařec zřítíl k zemi.

Mladík si ho ani nevšiml. Ještě držel v ruce zakrvácený nůž, když si uvědomil, že není sám. Podíval se výhruzně do okna na ženu.

Chvíli trvalo, než odtrhl oči.

Žena se rychle skryla za záclonu.

„Měla bych zavolat záchranku,“ pomyslela si. „Ale tím na sebe upozorním. Pokud ho zabil, už mu nikdo nepomůže. Jestli ještě žije, určitě se o něj někdo postará.“

Za chvíli znovu pohlédla oknem. Nikoho neviděla, lampy skomíraly.

„Pořád se šetří! Za chvíli se budeme ulicemi potáčet potmě.“

Asi za hodinu ženu vzbudilo vytrvalé zvonění.

„To je u dveří,“ uvědomila si. „Někdo potřebuje pomoc. Možná soused.“

Chvíli trvalo, než se zvedla z postele. Měla bolesti kloubů. „Prý artróza. To se jim lehce řekne, ale pomoci neumějí,“ vzdychla, několika pohyby si promasírovala koleno, trochu zasténala, jakmile vstala. Šouravými kroky šla otevřít.

Deprese

„Musíš se vzchopit, nejde pořád truchlit. Jestli si zvykneš, už tě nikdo z depresí nedostane,“ řekla starostlivě Lucie do telefonu.

„Tobě se to lehce řekne. Nejde jen tak rozhodnout a od teď být v pohodě.“

„Musíš přemýšlet o tom, co by si přál Hynek, co by dělal, kdyby tu byl s tebou.“

„Asi by se snažil rozhýbat firmu,“ vzdychla Monika.

„No vidíš, hned máš náplň. Zkus obnovit činnost vaší cestovní kanceláře.“

„Myslíš?“

„Určitě.“

„Není to jednoduché.“

„Potřebuješ peníze?“

„Ne, zatím ne. Kdyby bylo potřeba, dám ti vědět,“ konečně se Monika po dlouhé době trošku usmála.

„Zítřka ti zase zavolám. Příští týden se vrátím, chci vidět nějaký pokrok s firmou. Přece ji nenecháš padnout. Víš dobře, jak na ní Hynkovi záleželo,“ snažila se Lucie domluvit své starší sestře.

„Opravdu si myslíš, že stojí za to se zabývat dál naší cestovní kanceláří? Bez Hynka to asi nedokážu.“

„Určitě dokážeš. Máš praxi v číslech, dělala jsi v bance. I s firmou jste dobře prospívali. Poškodila vás blbá náhoda, terorismus na pláži v Maroku, kde jste měli nasmlouvaný hotel.“

Každý by se dostal do ztráty. Nešťastná náhoda se rychle šíří mezi lidmi. Víš to sama. Vymysli nějaký jiný model, jinou lokalitu. Přemýšlej, co by se tobě samotné líbilo. Popovídáme si, až se vrátím. Určitě na něco přijdeš.“

„Máš pravdu. Asi čekám na zázrak, který nemůže sám od sebe přijít.“

„Musím letět, drž se. Zavolám. Mám tě ráda.“

Monika ani nestihla odpovědět.

„Má moc práce, ona nesedí s rukama v klíně,“ uvědomila si.

Chvíli nervózně přecházela, šla si uvařit kávu.

„Kam bych chtěla jet, kdybych měla dost peněz a zájem cestovat? Musím o tom přemýšlet. Nastudovat světovou situaci. Hlavně tam musí být bezpečno,“ říkala si už spokojeněji.

Ponořila se do počítače, sbírala na internetu spoustu informací.

„Přiznávám, že je mi líp. Asi mi chyběla práce. Musím zaměstnat hlavu, nebudu pak zoufalá, že se mi nic nedaří.“

Pomalou se jí začal rýsovat nový plán, kam zaměřit svou snahu s cestovní kanceláří.

„Už kvůli Hynkovi, Lucie má pravdu!“ zašeptala.

Pracovala usilovně několik hodin.

„Možná by se dalo nabízet poznávací zájezdy!“

Padl jí do oka stručný popis Islandu na Wikipedii.

„Tohle vůbec není špatný nápad!“ zajásala. „Sice chci zachovat pobytové nabídky u moře, ale musíme pečlivě vybrat lokalitu. Jako zpestření budou určitě dobré poznávací zájezdy. Musím udělat konkurz na kvalitní průvodce, kteří znají prostředí. No,

možná se mi bude docela dařit," usmála se. „Dělám to pro tebe, Hynku! Pro nás. Mám tě ráda," v očích se zaleskly slzy.

Pošťák

Mladý muž zvoní už chvíli u dveří paní Babčákové ve druhém patře.

Sousedovy dveře naproti se opatrně pootevřou. Vykoukne starší pán.

S úlevou otevře dokořán: „To jste vy, pane Papriko, už jsem se bál, kdo se dobývá na Babču.“

„Vždycky čeká na důchod jako na smilování, jak říká. Najednou ho nepotřebuje? Neotvírá. Nebo snad někam odjela?“

„Kdepak, nemůže chodit, trápí ji artróza. Sama se nikam nehne. Drobné nákupy jí obstarávám já. Větší, čas od času, zastane její dcera. Ale ta bydlí na druhém konci Prahy.“

„To je divný, přece nezmizela.“

„Včera večer jsem s ním mluvil, nikam se nechystala.“

„Budu muset jít, nebo nestihnu roznášku. Měl bych po odměnách. Jsou na nás přísní.“

„Moment! Tohle není samo sebou. Musíme zavolat policii, aby otevřeli byt. Možná se jí něco stalo a potřebuje pomoc.“

„Myslíte? Zavolám jim, ale zdržet se tu nemůžu.“

„To jsem si mohl myslet. Mám tady počkat,“ řekl rozladěně pošťák Paprika, když domluvil s policií.

„Občas jsou přednější věci než odměny. Možná jí jde o život!“ zděsil se soused.

„Pane Zahálko, nemalujte čerta na zeď.“ Přesto si pošťák sedl a vytáhl svačinu.

„Nebudete přece sedět tady na schodech,“ zděsil se soused.
„Pojďte, uvařím vám kafičko.“

„Nemůžu. Mám tady hlídat, aby někdo nevníkl dovnitř nebo neprchl ven. Možná je tam ještě pachatel...“

Oba se otřásli.

„Necháme otevřené dveře bytu a budeme sledovat chodbu z kuchyně. Je sem krásně vidět,“ rozhodl Zahálka a vtáhl mladíka dovnitř.

„Ona je Růženka moc hodná ženská, ještě bych si dal říct, ale má obavy, co by si pomysleli lidi. Prosím vás, v dnešní době? Noviny jsou plné sexuálních pomůcek, nemám pravdu? Kdo by dnes koukal na řeči?“

„Jaká Růženka?“

„No přece sousedka.“

„Jo, vy myslíte Babču? Při své profesi znám spíš příjmení lidí, než křestní.“

„Jo, Babča, jak říkáte, je pořád ještě k nakousnutí. Mezi námi chlapy vám to mohu říct. Trochu ji trápí klouby, ale koho ne?“

„Taky mě nedávno bralo koleno, myslel jsem, že vyletím z kůže.“

„Copak se vám stalo?“

„Pořád chodím, každý den. Před půl rokem při volejbale moje koleno dostalo nějak zabrat. Pajdal jsem asi čtrnáct dní. Na rentgenu zjistili, že je všechno v pořádku. Jak můžu být

v pořádku, když nemůžu chodit? Na to mi řekli, že prý než se ožením, dávno mě bolest přejde. Dneska mají doktoři divné metody.“

Ještě si chvíli povídali jako dávní přátelé.

Jakmile se dostavili policisté, vyběhli oba z bytu.

„Co máte?“ zeptal se příslušník.

„Neotvívá!“

„Co když tam má milence?“

„No dovoďte! Musel bych vědět, kdyby byla zadaná,“ rozčílil se Zahálka.

„Snad nebude hned zle,“ chlácholil ho policista. „Emile, otevři.“

„Jéje, vůbec není zamčeno, jen zabouchnuto. V dnešní době se zamýkám. Divím se...“ slova Emilovi odumřela na rtech.

V předsíni ležela stará žena v kaluži krve.

Policista opatrně přistoupil k ženě a zkusil tep. Okamžitě volal záchranku.

„Ještě žije,“ oznámil přítomným. „Asi jste jí zachránili život, pokud neztratila moc krve,“ poučoval zasvěceně.

Bleskově přijeli záchranáři, zkontrolovali životní funkce, napojili infuzi a pádili s ní pryč.

„Moment, kam ji vezete?“ volal za nimi policista.

„Na Karlák,“ zavolal záchranář a průvod zmizel za zvuku houkačky.

Soused Zahálka se šel podívat na krev v předsíni.

„Stát! Už ani krok! Nikdo nesmí na místo činu!“ zvýšil hlas policista. „Volám kriminálku. Tohle mohl být pokus o vraždu.“

„Vážně? Kdo by chtěl ublížit naší milé Růžence?“

„Kriminálka musí celou záležitost vyšetřit.“

„Kdo by se k Babče vloupával? Možná si někdo myslel, že už dostala důchod. Jenže ten jí právě nesu.“

„Za chvíli tady budou,“ oznámil příslušník.

„Musím letět, nebo dostanu důtku, už teď to nestíhám.“

„Všichni zúčastnění tady zůstanou! To je rozkaz!“

„Ach jo, už můžu rovnou počítat s propuštěním!“ zoufale vykřikl pošťák a klesl na schody.

„Pojďte, počkáme u mne,“ řekl soused Růženky.

„Babča mi dává!“

„Zraněná je vaše babička?“ zeptal se přísně policista.

„Ne, ona se jmenuje Babčáková. Při mé profesi potřebuju znát hlavně příjmení,“ vzdychl.

„Moment! Kam jdete? Musíte tady hlídat byt! Nikdo nesmí dovnitř...“

„Já vím, ani ven!“ hlesl rezignovaně pošťák Paprika.

„Dobrá, jděte s pánem k němu, pohlídám sám. Nikam neodcházejte. Pokud ano, bude na vás pohlíženo jako na pachatele,“ řekl přísně policajt.

„Nikam nejdu,“ rezignoval pošťák.

„Pojďte, mladíku, dáme si něco ostřejšího. Připijeme si na Růženku. Měl bych asi zavolat její dceři. Ale nemám na ni spojení.“

Počkám, půjdu se zítra za Růženkou podívat. Snad mě k ní pustí. Ale jestli mě neodmítnou, když nejsme manželé.“

„Klidně řekněte, že jste její bratr, nikdo nepozná, že si vymýšlíte.“

„Vidíte! Nenapadlo by mě lhát doktorům. Možná máte pravdu. Nebudu riskovat, že mě tam nepustí.“

„Máte dobrou kořalku, co to je?“

„Myslivec, dřív jsme tomu říkali alkohol s lidskou tváří. Byl na láhvi obrázek myslivce. Vy už si tuhle dobu nepamatujete. Buďte rád.“

„Dneska taky nemáme na růžích ustláno.“

„Věřím. Někdy si říkám, že už bych ani nechtěl být mladý. Všechno je moc složité.“

„Kde máme svědky?“ zazněl silný hlas. Zaklepal a nečekal na vyzvání ke vstupu. „Musíme vás vyslechnout. Moje jméno je nadporučík Kovář, kolega je poručík Chundelatý, jsme z kriminálky. Povídejte, co jste viděli a slyšeli?“

Nebylo téměř co povídat, i to málo si poručík zapsal a dal oběma podepsat.

„O napadení starého člověka naproti na chodníku nevíte nic?“

„Jakého člověka? Sousedku někdo píchnul tady.“

„Nemluvím o ní. Neznáte náhodou tohoto muže na fotografii?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Asi tady v mém rajónu nebydlí nebo nepobírá důchod,“ sdělil pošťák. „Vypadá hrozně! Co se mu stalo?“

„Jedná se o vraždu. Našli jsme ho v průchodu jednoho činžáku naproti. Rána nožem byla smrtelná. Nechápu, že v dnešní době se najdou lidi, kteří nezamykají dům.“

Ukázal fotku Zahálkovi.

„Neznám ho. Možná mi někoho připomíná, ale spíš se mi to zdá. Je podobný na Tondu Macháčka z vedlejší ulice, ale už tam dávno nebydlí, možná ani nežije,“ vzdychl Zahálka.

Poručík Chundelatý pečlivě zapsal jméno i dřívější adresu pana Macháčka.

„Počítejte s tím, že si vás předvoláme. Bude potřeba ještě doplnit výsledch. Člověk si většinou časem vybaví nějaké zdánlivě nepodstatné maličkosti. Právě takové informace potřebujeme.“

„Řekl jsem vám všechno, na nic dalšího si určitě nevzpomenu,“ řekl rázně důchodce.

„To si myslí každý svědek. Divil byste se, na co všechno si pak lidi vzpomenou,“ řekl vlídně nadporučík.

Pošťák se rychle rozloučil. Málem omdlel, když se podíval na hodinky a zjistil tříhodinové zpoždění.

Policisté vše prozkoumali, technici odebrali stopy. Po skončení ohledání místa činu byt zapečetili.

„Pokud by se sem někdo dobýval, hned volejte,“ podal nadporučík vizitku panu Zahálkovi. „Má nějaké příbuzné?“

„Má dceru někde v Bohnicích, ale nemám na ni žádný kontakt.“

„Dobrá, my už si poradíme.“

„Copak vy na ni máte mobil?“

„Pro nás není nic problémem.“

Jakmile bylo po všem, souseď vstoupil do svého bytu a padla na něj tíseň.

„Hlavně, aby se Růženka uzdravila,“ pronesl přípitek a vypil do dna.

Chvíli seděl nehnutě. Viděl Růženku sedět naproti.

„Je to už dávno, co byla u mne. Poslední dobou jsem chodil k ní. Vždycky uvařila výbornou kávu a měla nějakou buchtu nebo zákusek. Je to dobrá žena,“ vzdychl a utřel si oči.

Pak pečlivě umyl a uklidil nádobí. Jmenoval se Zahálka, ale byl pracovitý.

„Škoda, že jsem víc na Růženku netlačil, mohli jsme dávno žít spolu,“ zašeptal smutně, když usínal v křesle.

